կան կանթեղները կը վխտային իրենց սովորական զանազան ձեւերով։ Այս կանթեղներուն մեծ մասին մէկ կողմը, կեդրոնական քարայրին մօտ, ջրհորի մը մէջ գտնուեցան «պղնձէ փոքրիկ ճրագարան մը խաչով զարդարուած՝ և կտորները կարմիր հողէ սկաւառակի մը՝ որ կը կրէր յունարէն արձանագրութիւն մը։ Ճրագարանը թէև կոտրուած, տակաւին կը պահէր մաս մը այն շղթաներէն որ երբեմն զայն կը կրէին. դիւրին էր անոր միջոցաւ գիտնալ թէ՝ ի՞նչ էր զոր բիւզանդացիք կը կոչէին բազմատեղեան ճրագարան (polycandilon) որուն վրայ կը հաստատէին շատ մը կանթեղներ։ Թրծուն հողէ սկաւառակը՝ որուն կտորները մօտեցնելով փակցուած են, կը ներկայացնէր խիստ շահեկանութիւն մը իր արձանագրութեան պատճառաւ. ըստ երևոյթին, ան մաս կը կազմէր միևնոյն ամբողջութեան, և կախուած էր ճրագարանին տակը ընդունելու համար իւղի այն կաթիլները որ կրնային թափիլ կանթեղներէն»։ Սկաւառակին երեքին վրայ քանդակուած արձանագրութիւնը հետեւեալն է. ✠ ὁ ἅγιος Θεοδώσιος μονῆς Ἰώσηφ ταπ(ει)νός. ✠ սկիզբը ունի մեծ խաչ մը հաւասար թևերով և գաւառակներու (կէտերու դրուած տեղ, cantons) մէջ չորս կէտերով. անոր ծայրը նման խիստ փոքրիկ խաչ մը և առանց կէտերու։ P. Germer-Durand խիստ ուղիղ կերպով կը լուծէ այս տեսակ մը փոքր հանելուկը՝ ուր դասական քերականութիւնը միջամուխ չ'ըլլար։

Տկար յունարէնով մը կը բացատրուի թէ սոյն նուէրը տրուած է Ս. Թեոդոսի վանքին խնամարհ Յովսեփին։ Բիւզանդական միջին դարու քրիստոնէական արձանագրութիւնը՝ բարեպաշտ վանականներու կամ հաւատացեալներուն կողմէն տրուած սրբավայրի մը ընծաները՝ հարիւրներով ցոյց կու տայ և արդի Պաղեստինի մէջ քիչ ուղղափառ եկեղեցիներ կան՝ որ ունեցած չըլլան այդպիսի նուէրներ։ Այս պարագային ի՞նչպէս տարակուսիլ թէ վանական Յովսէփը խիստ հարևանցի հելլէնական մշակոյթ մը ունէր, կամ կատարելապէս անտարբեր կը մնար յունարէնի պատահական համաձայնութիւններուն։ Բոլորովին պարզմտօրէն կ'արձանագրէ իր վանքին պաշտօնական տիտղոսը և իր անունին կը կցէ զեղծական (péjoratives) տիտղոս մը։

Այս տեսակ նման կարճ արձանագրութիւններ պատահական չեն կրնար ըլլալ. անոնք առատօրէն կ'երևնային Փոքր Ասիոյ